

ԺԱՄԱՆԱԿ

Ո՛չ ժամանակն է մերը, ո՛չ երկիրը, եւ ոչինչ որ կայ...

Անցորդ ենք այս աշխարհի մէջ, ճամբորդ դէպի յաւեր-
ժութիւն:

Մինչեւ չընդունինք այս ճամարտութիւնը՝ պիտի չկարե-
նանք գնահատել ո՛չ ժամանակը, ո՛չ երկիրը, եւ ոչինչ որ կայ:

Ժամանակի տէրը՝ մենք չենք: Ո՛չ կրնանք կասեցնել, ո՛չ
կանգնեցնել, ո՛չ կանխել, ո՛չ ետ ու առաջ տանիլ եւ ո՛չ վերաց-
նել... կրնանք միայն ենթարկուիլ: Դառն ճամարտութիւն, որ
ցոյց կու տայ մեր էութիւնը:

Երկիրը մերը չէ: Ո՛րքան ալ սահմաններ գծենք, պատ-
նէշներ կառուցենք, պաշտպանութիւններ կանգնեցնենք... ի վեր-
ջոյ աւելի ուժեղը, աւելի սրամիտը, աւելի խորամանկը, ներքին
ցեցը կը կործանեն, կը քանդեն, կ'աւերեն: Շատ անգամ յիշա-
տակն անգամ չի մնար:

Միայն հոգին կը գերազանցէ այս ամէնը. անմահ, անփո-
փոխ ու յաւերժ: Աստուածային կայծը՝ որ մեր կենդանութեան,
ազատ կամքի ու անհատականութեան երաշխիքն է: Նրա միջո-
ցով է որ մարդ կարող է այնպիսի դրոշմ խարել պատմութեան,
որ ժամանակէն ալ վերադասուի, դառնայ յաւերժ յիշատակ:

Հետեւաբար, մարդս ունի իր մէջ ուժականութիւնը՝ որով
գերազանցէ զինք կաշկանդող որեւէ սահման, չափ ու կշիռ:
Պէտք է թօթափէ ամէն կաշկանդիչ ծանրութիւն, նիւթեղէն կա-
պար, մինչեւ հասնի ինքիւր եսէն անգամ հրաժարելու: Թեթեւա-
ցած ու հոգեղինացած, ի վիճակի է արդէն վերանալ, սլանալ,
թեւածել յաւերժի անդրորոտի մէջ, եւ անջնջելի յիշատակ թո-
ղուլ, «Յարդգողի ճանապարհ»ը հիւսել, դառնալ հերոս, սուրբ,
մէկ խօսքով աստուածանալ:

Մարդ արարածը միշտ ալ պիտի երազէ աստուածանալ,
որովհետեւ այդ իր գոյութեան նպատակն է: Սակայն ձեւն ու

կերպը չիմանալով, կամ դիւրիմացութեան մատնուելով, կը սկսի ամենաթանձրացեալէն՝ մինչեւ հասնի թափանցիկ եթերայինին:

Ծնած պահէն, մարդ կը կարծէ գոյի կեդրոնը ըլլալ. ուստի, կը գտնէ որ շատ բնական է որ իր շուրջ պտտուի ամէն ինչ: Որքան շուտ սթափի, խելքի գայ եւ ի վերջոյ հասկնայ, որ գոյութեանական այս պայքարին մէջ միայն սէրը կարող է ստիպել ինքնագոհութեան երթալու, այնքան աւելի արագ պիտի բարձրանայ վեհ բարձունքներ:

Իւրաքանչիւր մարդու կը տրուի հնարաւորութիւն՝ ինքզինքը արտայայտելու, գործով փաստելու իր համոզումները. ինչ տարիքի, դասակարգի, հեղինակութեան, ոլորտի եւ հաւատքի ալ ըլլայ, միշտ պիտի կերտէ իր աշխարհը, իր իմացականութեամբ եւ հաւատքով:

Օրինակ, կեանքի օրինակ է պէտք... ահա՛ խաւարի մէջ ծագող լոյսը, խարխաբող մարդուն հրճուանքը՝ Քրիստոս, Աստուծոյ յայտնութիւնը՝ որ գերազանցելով ամէն տեսակի սահման՝ կու գայ մարդկութեան սորվեցնելու նուիրում, ինքնաղքատացում, զոհաբերութիւն, մէկ խօսքով ՍԷՐ:

Այսպէս, Քրիստոս գերազանցելով ժամանակի բոլոր թեւերը՝ անցեալը, ներկան ու ապագան, դրոշմուած է պատմութեան ճակատին որպէս միշտ է, յաղթանակած փրկիչ:

Եթէ ուզենք իմաստալից կեանք կերտել, արժէքներ փոխանցել, յաղթել ու գերազանցել նիւթը, մահը եւ ժամանակը՝ պէտք է հիմք ունենանք ԱՍՏՈՒԱԾ, ապրինք ԱՍՏՈՒԾՈՅ ՀԱՓԱՆԻՂՆԵՐՈՎ եւ դաւանինք աստուածային արժէքներ անընդհատ հայցելով ԵԿԵՍՅԷ ԱՐՔԱՅՈՒԹԻՒՆ ՔՈՅ: